အတွဲ-၄၊ အမှတ်-၃၄။

မောင်သံ နှင့် မဆား

ဇာတ်လမ်း - ကြွယ်ကြွယ်
သရုပ်ဖော်- ကဆု

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၄ ခု၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၀-ရက် (၁၉-၈-၇၂)

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/

မောင်သံသည် ဦးသံမှို ပန်းဖဲဖိုသို့ ရောက်သောအခါ သံနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးကို တွေ့ရ၏
ဦးကြီး၊ဒါတွေကိုဘာလို့သံနဲ့လုပ်လဲဦးကြီး
သံက မာလဲမာတယ်၊ ပေါလဲ ပေါတယ်၊ တခြားပစ္စည်းတွေက သံလိုလဲ မမာဘူး၊ ပေါလဲ မပေါဘူးကွဲ့
သံသာမရှိယင်၊ ဓါးတွေ ဂျပ်တွေ၊ တံစဉ်တွေ၊ ပေါက်တူးပေါက်ပြားတွေ၊ ရုံးဆောက်တန်ဆာပလာတွေ၊ မော်တော်ကား မီးရထားတွေ မီးသင်္ဘော လေယာဉ်ပျံတွေလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့
သံဟာ၊ ထမင်းဟင်းချက်ကမှာလဲသုံးရတယ်၊ လယ်လုပ်ကမှာလဲသုံးရတယ်၊ အိမ်ဆောက်ကမှာလဲသုံးရတယ်၊ လမ်းဖေါက်တံတားဆောက်ကမှာလဲသုံးရတာပဲ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ ဘုရားစေတီတွေတည်ကမှာလဲ သံဟာသုံးရတာပဲကွဲ့
ဒါကြောင့်၊ သံဟာပစ္စည်းတွေအားလုံးထဲမှာ အသုံးဝင်ဆုံးပစ္စည်းပဲပေါ့ကွဲ့
ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ
ဦးသံမှို၏ စကားကိုကြားရသောအခါ မောင်သံသည် သူ၏နာမည်ကို သူအလွန်သဘောကျသွားလေတော့၏။
မှိုပန်းပဲဖို

မဆားသည် ဒေါ်သဲမှုန်အိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဆားဝယ်သူများနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
ယက်ကန်းသည် မဝါနုကလည်း ချည်ဆိုးရာတွင်ထည့်ရန် ဆားလာဝယ်၏။
လယ်သမား ဦးမြကြီးကလည်း မျိုးစပါးကို ဆားရေ စိမ်ရန် ဆား လာဝယ်၏။
ဝပိသည် ဒေါ်အိမ်ကလည်း ဝပိသိပ်ရန် ဆားလာဝယ်၏။
ရွာလယ်က မယ်ပိုကလည်း မုန့်လုပ်ရန် ဆားလာဝယ်၏။
တနေ့တွင် . ဒေါ်သဲမှုန်သည် ဆားရေနှင့် မျက်စဉ်းခတ်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး
တညတွင် ခြေဖဝါးကို ဆားနှင့် ပွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ဆားဟာ နေ့ရက်တိုင်းမှာဘဲ အသုံးဝင်တာဘဲလား အကို
အေးပေါ့ နေ့ရက်တိုင်းမှာ အသုံးဝင်တာဘဲပေါ့

ဆားဟာ ထမင်းဟင်းချက်ကျမှာလဲ ပါရတယ်၊ မုန့်ပဲလုပ်ကျမှာလဲ ပါရတယ်၊ ငါးပိတွေ ငါးခြောက်တွေလုပ်ကျမှာလဲ ပါရတယ်
လယ်လုပ်ကျမှာလဲ ပါရတယ်၊ ကြက်၊ ဘဲ မွေးကျမှာလဲ ပါရတယ်၊ ဆေးဝါးဖော်ကျမှာလဲ ပါရတယ်
ဆားဟာ နေ့ကတိုင်းမှာ ပါရတာဘဲ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ် ဖွတ်ဥတောင်မှ ဆားမပါယင် အရသာမရှိဘူး တဲ့ တူမကြီးရဲ့
ဒေါ်သဲမှုန်ကြီး၏ စကားကြောင့် မဆားသည် သူ၏နာမည်ကို အလွန် သဘောကျသွားလေတော့၏။
သို့နှင့်
အဖေ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နာမယ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ သဘောကျကြပါပြီ အဖေ
အေး၊ သဲတို့ ဆားတို့ဟာ တန်ဘိုးနည်းကြပေမဲ့ အသုံးဝင်ဆုံး ပစ္စည်းတွေဖြစ်ကြသလို၊ သားနဲ့သမီးဟာလဲ ဆင်းရဲသား သားသမီးဖြစ်ပေမဲ့ အသုံးဝင်ဆုံးလူတွေ ဖြစ်လာအောင် အဖေက ဒီနာမယ်တွေကို တမင်ပေးထားတာဘဲကွဲ့
ဟုတ်ကဲ့
ဟုတ်ကဲ့

ကပ္ပိယစုံထောက်
ဦးပြေသီး
သရုပ်ဖော်
ဇါတ်လမ်း တင့်ဆန်း ☆ ဦးစိန်
တောင်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြရာ ဓား မြှောင်ကို ကိုင်ထားသော လူဆိုးတ ယောက်ကို တွေ့လေသော်....
ဟော့-မေး နေတာ မကြား ဘူးလားကွ
လွယ်လွယ်နဲ့ဖမ်း လို့ရမယ်ထင် လို့လား
အမလေးဗျ သေပါပြီ
ကျနော်တယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး‌နောက် သုံးယောက် ကျန် ပါသေးတယ်

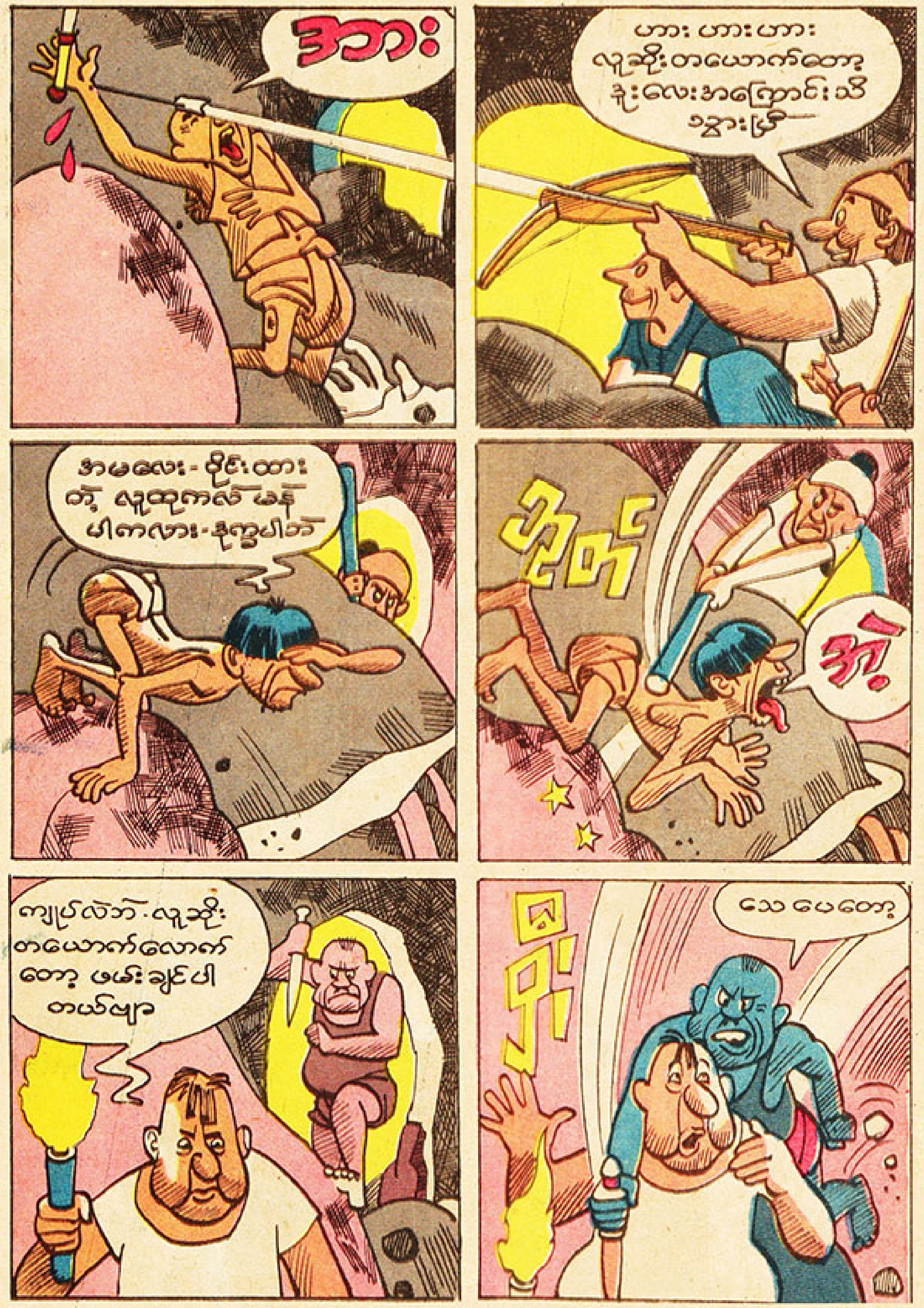
အား
ဟား ဟား ဟား လူဆိုး တယောက်တော့ ဒူးလေးအကြောင်းသိ သွားပြီ
အမလေး - ဝိုင်းထား တဲ့ လူထုကလဲ မနဲ ပါကလား - ဒုက္ခပါဘဲ
ဒုတ်
အဲ့
ကျုပ်လဲဘဲ . လူဆိုး တယောက်လောက် တော့ ဖမ်းချင်ပါ တယ်ဗျာ
သေပေတော့

မင်း သေခိုင်း တိုင်း သေရ မှာလား
ကဲကွာ
ဘုံး
ဟာ.. ကိုဘိုးရွယ်ကြီးကလဲ လူဆိုးတယောက်ကို ဖမ်း ထားတယ်ဗျ
စုပေါင်းပြီး ညီညီ ညွတ်ညွတ် နဲ့ ပူးလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ဓားသူခိုး တဖွဲ့လုံး ကို..ဖမ်းမိ တာဘဲ
စုပေါင်းဆောင်ရွက်ကြလို့ လက်မဲကြီး ဆိုတာလဲ ရှင်းသွားပြီ.. ဦးဖြူသီးတို့ ဆရာတပည့် ကိုလဲ ကျေးဇူး တင်တယ်ဗျာ
မှန်ပြီဗျို့ ဦးဘိုးရွယ်

ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ကမ်းပြင်

စိုးလွင်မြင့်

အသံမြည်ဟည်းပြီး တလိန့်လိန့် တက်လာသော ရေလှိုင်းတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရေစပ်၌ ရပ်နေသူအား လာရောက်ရိုက်ခတ်ကာ ပြန်၍ လိန့်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့မြင် ဘူးကြပေမည်။

ရေလှိုင်းတို့သည် ကမ်းခြေ သို့မဟုတ် ကမ်းပြင်သို့ လှိမ့်၍ တက်လာစဉ် သဲ၊ ခရုခွံ၊ ကျောက်စရစ် စသည်တို့ပါလာတတ်သည်။ ရေလှိုင်းတို့ ကမ်းခြေသို့ ရိုက်ခတ်ဖန်များလာလေ ယင်းတို့နှင့်အတူပါလာသော ပင်လယ်မှ ပစ္စည်းများ ကမ်းပြင်၌စုပုံကျန်ရစ်လေ ဖြစ်သည်။ ထိုပစ္စည်းတို့သည် အနည်အဖြစ် တနှစ်ပြီးတနှစ် ဆက်လက်စုပုံရာမှ ကြာမြင့်သော် ကမ်းပြင်သည် မြင့်တက်လာသည်။ ပင်လယ်ရေလှိုင်းမရောက်ရှိသောနေရာများမှ သဲတို့သည် ခြောက်သွေ့ပေါ့ပါးသဖြင့် လေနှင့်အတူ ပါသွားပြီး ကမ်းရိုးတန်းနောက်တွင် သဲခုံများအဖြစ် စုပုံနေပေသည်။

ရေလှိုင်းတို့နှင့်အတူ ပါလာသော အနည်အနှစ်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ကမ်းပြင်ရှိ ချိုင့်ကလေးများပြည့်လာသည်။ ကြမ်းတမ်းသောမျက်နှာပြင်တို့သည်လည်း ချောမွတ်လာသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ပေလီကမ်းခြေနှင့် မောင်းမကန် ကမ်းခြေတို့ရှိ ရှည်လျားသော သဲသောင်ပြင်များသည် ဤကဲ့သို့သော ပင်လယ်ကမ်းပြင်များပင် ဖြစ်လေသည်။

လေပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ရာ၌ ပင်လယ်ရေလှိုင်းတို့သည် တမိနစ်လျှင် ဆယ့်နှစ်ကြိမ်မျှ ဖြစ်ပေါ်ပြီး လှိုင်းခေါင်းတို့သည် အလွန်မြန်စွာ

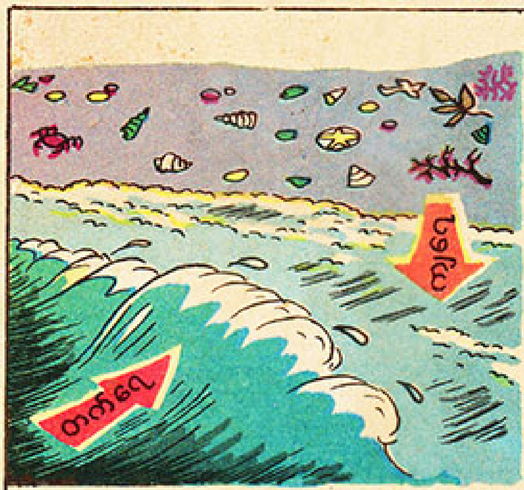

ကြေပျက်သဖြင့် ရေလှိုင်းတခုစီသည် ယင်းတို့၏ ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုကို ပြီးဆုံးအောင် မလုပ်ဆောင်နိုင်တော့ပေ။ ရေလှိုင်းတခုသည် ပြန်လည် ကျဆင်းရာ၌ မြန်စွာတက်လာသော နောက် ရေလှိုင်းတခုနှင့် တိုးမိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ၌ ကျဆင်းသော ရေ၏ အင်အားသည် ပိုမိုသဖြင့် ကမ်းပြင်ရှိ သဲနှင့် အနည်များသည် ရေဆင်းနှင့် အတူပါသွား လေတော့သည်။ တိုက်ခတ်သော လေမုန်တိုင်းများကြောင့် များစွာသော သဲတို့သည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ပါသွားတတ်ရာ ကမ်းခြေတပိုက်တွင် မြုပ်နေသော အပျက်အစီးများ ပေါ်လာတတ်ပေသည်။

အချို့လေမုန်တိုင်းများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရေလှိုင်းကြီးများကြောင့် ကမ်းခြေရှိ နံရံကြီးများပြိုပျက် သွားရတတ်ပေသည်။ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်ရှိ ကျောက်ဆောင် တို့လည်း ကြေကွဲပြိုလဲကြရပေသည်။ ရေလှိုင်းတွင်ရေလုံးအင်အားသာမက ပါလာသော ကျောက်တုံးများနှင့် ကျောက်စရစ်များ၏ အထပ်ထပ် ရိုက်ခတ်မှုအင်အားတို့လည်း ပါဝင်သေးသည်။ ကျောက်ဆောင်၏ အက်ကွဲကြောင်းများအတွင်း လေနှင့်ရေ တိုးဝင် နေရာမှ အက်ကွဲကြောင်းသည် ပိုမို ကြီးမားလာပြီး ကျောက်ဆောင်၏အောက်ခြေသည် ယိုင်နဲ့လာသည်။ အတန်ကြာသော် အောက်ခြေသည် ကြေပျက်၍ ပြိုကျရတော့သည်။ နှစ်များစွာက ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိခဲ့သော အချို့ ကျောက်ဆောင်ကြီးများသည် သမုဒ္ဒရာရေလှိုင်းများ၏ ပုတ်ခတ်မှုဒဏ်ကို ကြာရှည်ခံစားခဲ့ရာမှ ဆန်းကြယ်လှပသောကျောက်စွန်း၊ ကျောက်တိုင်များ ဖြစ်လာကြသည်။ ပျော့သော သို့မဟုတ် ပွသော ကျောက်သားများသည် ပင်လယ်ရေ၏တိုက်စားမှုကြောင့် ဂူများဖြစ်သွားကြသည်။ တခါတရံ ထိုဂူမျိုးသည် ကုန်းတွင်းမျက်နှာပြင်တနေရာသို့ပင် ရောက်ရှိပေါက်ရောက်နေတတ်သည်။ တခါတရံတွင်လည်း ဂူသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာရာမှ ကျောက်ပေါင်းကူး ဖြစ်လာနိုင်လေသည်။

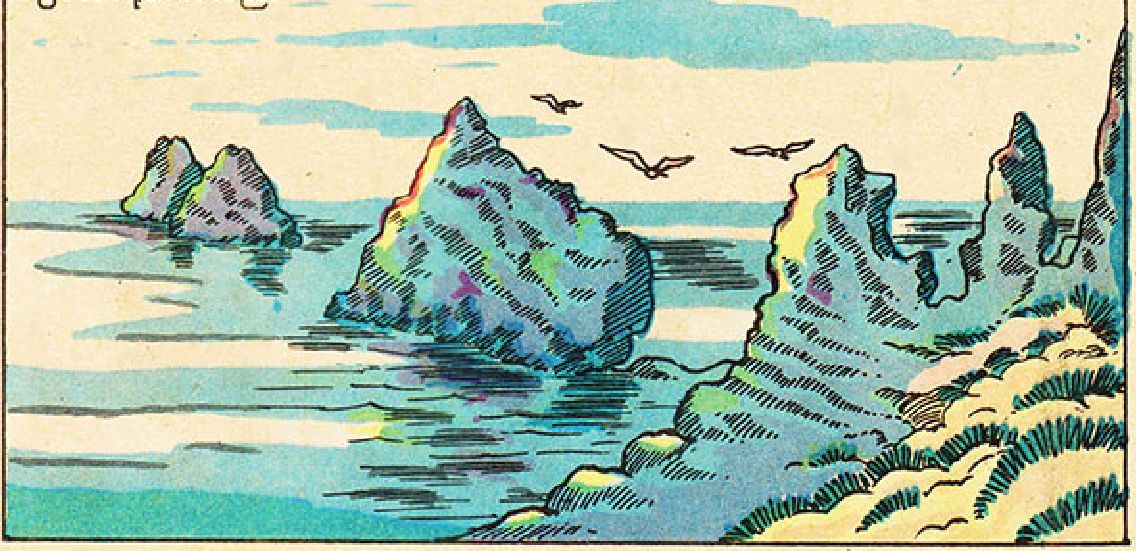

မောင်သတ္တိနှင့် ကျားဝံ
လက်ကို မတုန် စေနဲ့ သေသေချာချာ ချိန်..ဟုတ်ပြီ
သရုပ်ဖော်......
ဇာတ်လမ်း/ခင်နုစိန်(ခုံမြေ)
☆ မောင်သတ္တိသည် သူ၏အဖိုး ဖြစ်သူ မုဆိုးကြီး ဦးဖိုးလုံးနှင့် အတူ တောတွင် နေထိုင်သည်...။ ☆ တောလိုက်မုဆိုး ဖိုးကြီး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မုဆိုးတို့ တတ်အပ်သည့် ပညာဟူသမျှ အဖိုးထံမှ အကုန်သင်ယူသည်...။
မောင်သတ္တိသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖျတ်လတ်သည့် သတ္တိရှိသည်၊ ကြိုးစားသည်...
သူ့ဘဝ သူ့အမြဲအနေကလည်း ကြိုးစားမှု ဖြစ်သည်...။
ဒါမှ ငါ့အဖေကို ကိုက်သတ်သွားတဲ့ ကျားတွေကို မုန်းဖြတ် ပစ်နိုင်မှာ...
ကျားဆိုလျှင် အရှင်မထားချင်၊ တွေ့ရ သချိုင်းမြေမချိုး အဆုံးစီရင်ပစ်ချင်သည်
ဝေါင်း
သို့သော်...တနေ့တွင် ကျားကလေး တကောင်ကို ဖိုးဖိုးဖမ်းမိလာသည်.....။
သူ့ကို ကျားဘိုလို့ နာမယ်ပေး မယ်ကွာ...

မောင်သတ္တိသည် ကျားဘိုကြီးသတ်မည်ဟု ကြိုကြိုလုပ်နေစဉ် ဦးဖိုးလုံးမှ အတန်တန် တားမြစ်ပေးနေရသည်....
အပြစ်မဲ့ကျားကလေးကို ဘာကြောင့် သတ်ချင်နေရတာလဲ...
မင်း အမေကို ကိုက်သတ်တာက-တခြားကျားကြီး တကောင်ပေ မင်းပြန်ကလဲ စားချေမှာက- အပြစ်မဲ့တဲ့ကျားကလေး...ဒါတရားသလား...၊ စဉ်းစားစမ်း
အမေ့ကို ကိုက်သတ်တာ ဒီကျားကလေးရဲ့ အမေ...ဒါမှ မဟုတ် 'အမေ' ဖြစ်နိုင်တယ် ဘဲဟာ....ဟဲဒါကြောင့်
အေးပါ... အဲဒီလို ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်ပေါ့၊ သူ့မိဘပြုခဲ့တဲ့ အပြစ်ကို ဒီကျားကလေးက ဘာမသိညာမသိ ခံရမယ်ဆိုတာ တရားနည်းလမ်းမကျတာ အမှန်ဘဲ ငါ့မြေး...။
ဖိုးဖိုးကိုကြောက်ရွံ့သော ကျားဘိုကြီးချမ်းသာပေး ထားရသည်၊ စိတ်ထဲကမူ လုံးဝမကျေနပ်...
အွန်း...ငါ့ အစားမတော်နဲ့
ဟား ဟား ဟား-ကျားဘိုက မင်းကိုချစ်လို့ပါငါ့မြေးရယ်
ရက်စွဲတွေသာပြောင်းခဲ့သည် ကျားဘို အပေါ် မုန်းတီးစိတ်ကား မပြောင်းလဲ
အွန်း...ငါ့နောက်မလိုက်နဲ့ မင်းကို အလိုမရှိဘူး...

ကျားဘိုသည် မောင်သတ္တိစကားကိုနားထောင်ရှာသည်၊ သွားဆိုလျှင်သွား၏၊ နေခဲ့ဆိုလျှင် နေခဲ့၏...
တနေ့သော်... တောထဲသို့ တကိုယ်တည်းအမဲလိုက်အသွား တောတွင်း တနေရာတွင်.....
အလို... မြွေ
ရှုး
ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်နေစဉ်.....
မြွေကြီးပါလား...
ဟာ... ကျားဘို.... ကျားဘိုလိုက်လာပြီး ငါ့အသက်ကို ဝင်ကယ်တာပါကလား...
ဝေါင်း
ကျားဘိုသည် မြွေကြီး၏ဦးခေါင်းကိုအာဂမ်းခဲကာ ဆွဲထားသောကြောင့် မကြာမီ မြွေကြီးမှာ လုံးဝငြိမ်ကျ သွားလေသည်...
မင်းသိပ်တော်ပါလား ကျားဘိုရယ် သိပ်တော်တာဘဲကွာ
ထို့နောက်
ငါ့ရဲ့ အသက်သခင် မှန်း တီးနာကျည်းစိတ်တွေကို မင်းရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ မေတ္တာစိတ်က လုံးဝအနိုင်ယူသွားပါပကောလား ကျားဘိုရယ်... ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊

နော်ဝေမှ ပင်လယ်ကွေ့ရှည်များ

ရေအောက်သို့ တမိုင်ခန့်နက်၍ ရေပေါ်တွင်တမိုင်ခန့်မြင့်ပြီး ကုန်းတွင်းပိုင်းသို့ မိုင်ပေါင်း များစွာ ကျယ်ပြန့် သွားသော ကျောက်တောင်ကြီးများကို နော်ဝေနိုင်ငံတွင် အများဆုံး တွေ့ရသည်။ ထို ကျောက်တောင်ကြီးများသည် မြစ်ရေတိုက်စားမှု၊ ရေခဲပြင်ကြီးများ တိုက်စားမှုတို့ကြောင့် နှစ် သန်းပေါင်းများစွာကပင် ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့၍ ထိုကျောက်တောင်ကြီးများအကြား၌ ပင်လယ်ကွေ့ရှည်များ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။

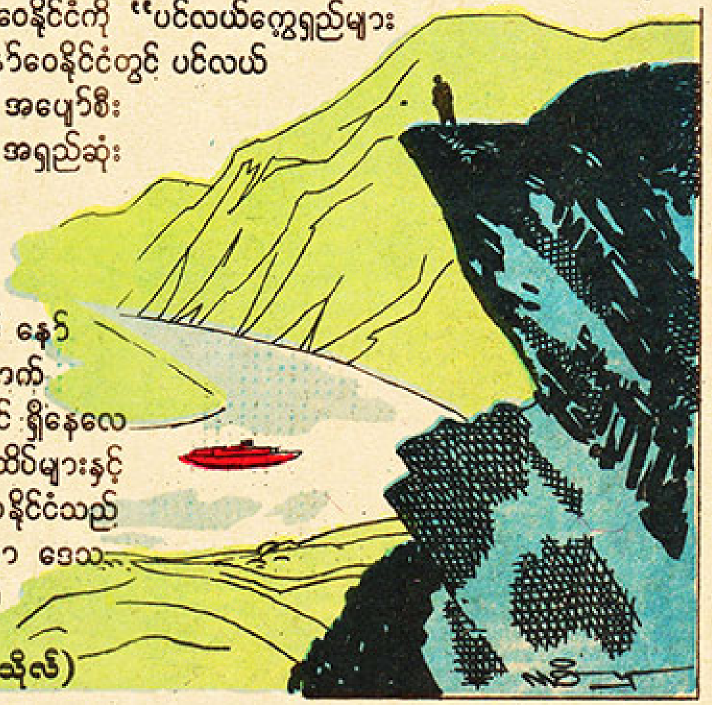

ပင်လက်ကွေ့ ရှည်များကို အခြားဒေသများ၌လည်း တွေ့နိုင်သော်လည်း နော်ဝေနိုင်ငံတွင် အများဆုံး တွေ့ရသဖြင့် နော်ဝေနိုင်ငံကို "ပင်လယ်ကွေ့ရှည်များနိုင်ငံ" ဟုပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ နော်ဝေနိုင်ငံတွင် ပင်လယ်ကွေ့ရှည်များ ရာပေါင်းများစွာရှိပြီး အပျော်စီးသင်္ဘောများ ဆန်တက်နိုင်သည်။ အရှည်ဆုံးနှင့်အနက်ဆုံး ပင်လယ်ကွေ့ရှည်မှာ ၁၁၂ မိုင်ရှည်သော ဆွန်ဂနေ ပင်လယ်ကွေ့ရှည်ဖြစ်၏။ ပင်လယ်ကွေ့ရှည်ပေါင်း များစွာရှိခြင်းကြောင့် နော်ဝေနိုင်ငံကမ်းခြေသည် အကွေ့အကောက်မြောက်မြားစွာဖြင့် မိုင် ၁၂,၅၀၀ ပင် ရှိနေလေသည်။ ရေတံခွန်များ၊ နှင်းဖုံးတောင်ထိပ်များနှင့် ပင်လယ်ကွေ့ရှည်များကြောင့် နော်ဝေနိုင်ငံသည် အလွန် လှပကြည်နူးစရာကောင်းသော ဒေသအဖြစ် ကမ္ဘာတွင် ကျော်ကြားသည်။

မျိုးညွန့် (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အပျင်းပြေ

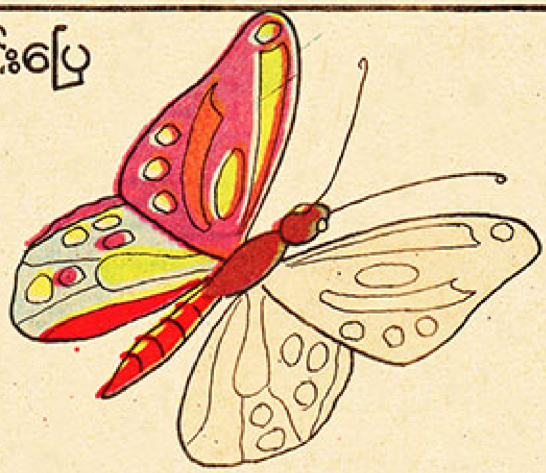

လိပ်ပြာလေးရဲ့ အတောင်တဖက်မှာဘဲ ရောင်စုံရှိနေပြီး ကျန်တဖက်မှာတော့ မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်ကွဲ့၊ အဲဒါကလေးတို့က မရှိတဲ့ဖက်ကို ဟိုဖက်ကလိုဖြစ်အောင် အရောင် ခြယ်ပေးပါလားကွယ်။

လှပသောလက်များ

နွယ်တမယ်

ရီရီသည် တခါမျှ ဤမျှ လောက် မရှက်ခဲ့ဘူးသေးချေ။ ယခုမူ ရှက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မျက်နှာကိုပင် ခေါင်းဖြင့် လှီးပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

မနေ့က ရီရီတို့အိမ်မှာ ရီရီ၏ မွေးနေ့ပွဲလုပ်သည်။ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်း နားနား မဟုတ်။ မွေးနေ့ပွဲ တက်ရောက်သူတို့မှာ ရီရီ၏သူငယ်ချင်း ငါး ယောက်နှင့် ရီရီတို့မိသားစု သုံး ယောက်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် ရီရီပျော်သည်။ ဖေဖေ ငှားလာ ခဲ့သောတိတ်ခွေကို ဖွင့်ပြီး ကွေး နေအောင် ကသည်အထိ ရီရီ ပျော်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ထမင်းစားချိန် သို့ ရောက်လာ၏။ ရီရီ၏ အထူး ဧည့်သည်များအဖို့ ထမင်းစား၍ မြိန်မည်မှာ သေချာသည်။ ဟင်းကလည်း စုံလှသည်။ ဖေဖေ မကြာခဏ ချီးမွမ်းသော မေမေ၏ လက်ရာ ဖြစ်သည်။ နောက် မေမေကိုယ်တိုင် ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲ လိုက်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ရီရီ ကိုယ်တိုင် စား ကောင်းလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

"စားကြနော် – အဝသာ စားကြ"

သူငယ်ချင်းများ ပျော်ပျော်ပါးပါး အားမနာ တမ်း စားဝင်နိုင်စေရန် ထမင်းဝိုင်း တွင် လက်ဆုံ ဝင်စားနေသော ရီရီ၏ အသံလေးသည် မြူးမြူး သွက်သွက် ပေါ်ထွက်နေ၏။

ဤအချိန်တွင်မေမေရောက် လာ၏။ မေမေသည် ကြက် သားလိုက်ပွဲတပွဲကို ရီရီတို့ စား ပွဲပေါ်သို့ လာချပြန်၏။ နောက် ပြုံးလျက် –

"စားကြနော် – သမီးတို့၊ အားမနာကြနဲ့၊ ဝအောင်သာ စားကြ"

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီဟင်းတွေ အားလုံးဟာ မေမေ့ လက်ရာ ချည်းဘဲကွ။ မေမေက လက်ရာ ကောင်း...."

"ဟင်"

ရီရီ၏ စကားပင် မဆုံးသေး ချေ။ ရီရီ့သူငယ်ချင်းငါးယောက် ၏ အထိတ်တလန့် သံများက ပေါ်ထွက်လာ၏။ သူတို့သည် မေမေ၏ ညာဘက်လက်ကို စူး စူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေကြ၏။

ရီရီသည် အစပထမတွင် နားမလည်နိုင်သလို ကြောင်နေ သည်။ သူ့မေမေကိုကြည့်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်လိုက် နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ် နေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပင် သူနားလည် သဘောပေါက် သွားတော့၏။

ဤအချိန်တွင် –

"မြမြတို့ပြန်တော့မယ်ရီရီ"

သူငယ်ချင်း ငါးယောက် သည် ရီရီကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက် ခွာသွားကြသည်။

ရီရီနှင့် မေမေသည် တ ယောက်ကို တယောက် ကြည့် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ သော် ရီရီသည် ချက်ချင်းပင် လှုပ်ရှားလာသည်။ လက် ချောင်းကလေး ငါးချောင်း

စလုံး ငုံးတိတိ ပြုတ်နေသော မေမေ၏ ညာလက်ကို ရှုတည်တည် စိုက်ကြည့် လိုက် သည်။ နောက် ငိုသံပါကြီးဖြင့် –

"ရှက်လိုက်တာမေမေရယ်။ မေမေ့ လက်တွေကြောင့် သမီး ရှက်လိုက်တာ"

× × ×

မေမေ၏ ညာဘက်လက်ကို ရီရီ မြင်တွေ့နေရသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခု ဆယ် နှစ် အ ရွယ် သို့ ရောက်သည်အထိပင်။ သို့သော် ရီရီ သတိမထားမိခဲ့ချေ။ ဤမျှ အရုပ်ဆိုးလိမ့်မည် ဟုလည်း မထင်မိခဲ့ချေ။ မေမေ့ကို ချစ်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တပတ်မျှ ကြာသောအခါတွင် မိသားစုထမင်းဝိုင်း၌ ရီရီသည် သူ၏ဆန္ဒကို အတိအလင်း ဖွင့် ဟ ကျေ ညာ လိုက် တော့သည်။

"ဘာပြောတယ်သမီး၊ ထပ်ပြောစမ်း"

ဖေဖေက ရီရီကို ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ဖေဖေ့မျက် နှာ သည် ကြောက် ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တင်းမာနေသည်။

မေမေကား စားလက်စ ထမင်းကို လက်စသတ်၍ အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပေပြီ။

ရီရီသည် ဖေဖေကို မဝံ့တဝံ့ လှမ်းကြည့်လျက် –

"သမီး မေမေနဲ့အတူထမင်းစားရမှာ ရှက်တယ်။ မေမေ့လက်တွေက...."

"တော်စမ်းသမီး၊ ရပ်လိုက်စမ်း"

ဖေ ဖေ က ဒေါ သ တ ကြီး အော်လိုက်ပြီး –

"သမီးအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ မေမေ့လက်တွေကို သမီးက ရှက်သတဲ့လား"

"ဟင်– ဘာပြောတယ် ဖေဖေ"

"ဘာပြောရမလဲ ဟဲ့ – အမိုက်မလေးရဲ့။ သမီးနှစ်နှစ်သမီး အရွယ် တုန်းကလေ။ ဟောဒီ နေရာက အိမ်ဟောင်းကို မီးလောင်တုန်းကလေ။ မီးစွဲနေတဲ့ အိမ်ပေါ်ကို အတင်း ပြေးတက်ပြီး သမီးအသက်ကို အသက်စွန့် ကယ် ခဲ့ တဲ့ သမီး မေ မေ လေ လက်ကို မီးအလောင်ခံပြီး...."

"တင်– ဟုတ်လား ဖေဖေ"

ရီရီသည် ရုတ် တ ရက် ထ၍ မေမေရှိရာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် သွား ပြီး အိပ် ရာ ပေါ် တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော မေမေ့ ရှေ့တွင် ပဆစ်တုပ် ထိုင်လျက် ကန်တော့ချလိုက်သည်။နောက် မေမေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်ရင်းမှ မေမေ၏ ညာလက်ကို သူ့ပါးပြင်တွင် တယုတယ ကပ်ထားလိုက်၏။ နောက် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုချလိုက်တော့သည်။

"သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်။ မေမေ့ရဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ် မှာ အလှဆုံး လက်ချောင်းတွေပါလို့ သမီးမိုက် ...ဝံ့ပါပြီ မေမေ ...မှယ်...."

ခရေပင်

ဒို့ကျောင်းရှေ့က ခရေပင်၊
စိမ်းစိမ်းစိုစို ဝေဝေလွှင်။

သူ့အသွင် တည့်ငြိမ်သား၊
နွေနေပူတော့ ညှိုးမသွား။

ရွက်ခြောက်ကလေးများ
ကြွေပါလို့၊

ရွက်သစ်ရွက်နု ကိုက်ညွှန့်ခ
မိုးသခင်က နှုတ်ဆက်တော့၊
ခရေပန်းတွေ ပွင့်တာပေါ့။

တကျော့နှစ်ကျော့
လေပြင်းလာ၊
ခရေပန်းတွေ ကြွေရရှာ။

ခဏကြာတော့ ခရေဖူး၊
သည်ပင်ထက်မှာလန်းကာမြူး။

ပွင့်လိုက်ကြွေလိုက် အလှဆင်၊
လေပြင်းမုန်တိုင်း ထိ မထင်။

ခရေပင်လို ဇွဲသတ္တိ၊
ညီလေး ရှိချင်ဘိ။ ။

မောင်ကံတင်

K. 517

ပန်းအိ

မိုးရာသီ စတင်သည်မှစ၍ ပန်းအိများ အချိန်အတော်ကြာအောင် ဖူးပွင့်နေကြလေသည်။ အဖူးအပွင့်များဖြင့် အဆုပ်အခဲဖြစ်နေသော ပန်းခိုင်များသည် အကိုင်းအလက်များ အဖျားမှ ထွက်ကြသည်။ ပန်းအိဆိုသည်နှင့်အညီ အပွင့်များကလည်း နုနုအိအိကလေးဖြင့် လှပသည်။ ပျဉ်းမပွင့်နှင့် ဆင်ဆင်တူသော်လည်း ရိုးတံရှည်သော ဇွန်းပုံသဏ္ဌာန် ပွင့်ချပ်များက ပျဉ်းမပွင့်ထက်ဇာနားတွန့် ပိုများပြီး တွန့်လိမ်နေလေသည်။ အပွင့်မှာ တလက်မခန့်ရှိ၍ ပွင့်ချပ်ခြောက်ခု၊ အစိမ်းရောင်ပွင့်ဖတ် ခြောက်ခုနှင့် အလယ်တွင် အဝါရောင်ဝတ်ဆံ သေးသေးမျှင်မျှင်ကလေးများအတော် များများရှိသည်။ အဖူးများက အသီးကလေးများနှင့် တူသည်။ အရောင်အသွေးမှာ ပန်းရင့်၊ ခရမ်းရင့်၊ ပန်းနု၊ ခရမ်းနုနှင့် အဖြူရောင်တို့ ဖြစ်သည်။

ပန်းအိပင်သည် နှစ်ကြာခံချုံပင်ကြီးမျိုးဖြစ်သည်။ ခြောက်ပေမှ ရှစ်ပေအထိမြင့်သည်။ အရွက်များမှာ တလက်မသာသာခန့်ရှိပြီး အနည်းငယ် အရင်းရှူးသော ဘဲဥပုံအရွက်မျိုးဖြစ်သည်။ နွေနှောင်းပိုင်းတွင် အရွက်များကြွေ၍ မိုးမကျမီ ရွက်သစ်များဖြင့် ဝေစီလာပြီးလျှင် မကြာမီ အဖူးအပွင့်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာလေသည်။

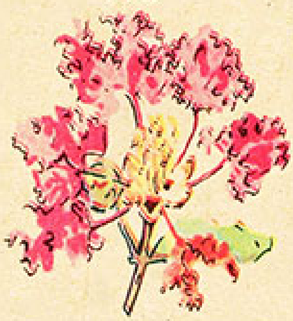

အာရှ၊ အာဖရိကတိုက်များအပြင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တောင်ပိုင်း အပူပိုင်းဒေသများ၌ ပန်းခြံနှင့် ပန်းဥယျာဉ်များတွင် ပန်းချုံပင်အဖြစ် အလှစိုက်ကြသည်။ ကမ်းရိုးတန်း ဒေသများနှင့် ပို၍ သင့်မြတ်သည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

တင့်တင့်

ခိုင်ပန်းစုံ

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၂၉-၁၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။